

for at faa Oplysninger til Bladet, og det var et Blad af den Beskaffenhed, at det de to Aar, hvor Ministeriet har ledet os — med loyal Tilslutning ogsaa fra konservativ Side —, har indtaget en saadan Holdning, at jeg ikke tror, nogen et Øjeblik vil mistænke det for illoyalt at ville benytte, hvad Ministeren sagde. Ministeren kunde da have gjort et af to, og han vilde i begge Tilfælde være blevet loyalt behandlet. Han kunde have sagt: Jeg kan ikke sige noget angaaende den omspurgte Sag, men jeg vil give Dem det Raad og bede Dem om for Landets Skyld at være forsigtig og holde Dem tilbage. Det Vink, der laa deri, er jeg overbevist om, at Bladet vilde have fulgt. Ministeren kunde have gjort noget andet. Han kunde have gjort Brug af den fulde Sandhed og sagt: det er rigtigt, der er Forhandlinger, men det er i højeste Grad stridende mod Statens Interesser, at det bliver bekendt, jeg anmoder Dem derfor om at holde det tilbage og ikke meddele noget. Jeg er er fuldkommen overbevist om, at Ministerens Anvisning i saa Fald vilde være blevet fulgt, ligesom jeg ved, at lignende Anmodninger er blevet fulgt i mange andre Tilfælde under Krigen, hvor Regeringen har rettet Henvendelser til dette Blad og andre. Saa vidt jeg ved, er Tilliden aldrig blevet svigtet fra den Side.

Ministeren kunde have opnaaet dette Resultat ved at tale Sandhed. Hvis Ministeren havde valgt den Vej at tale Sandhed, at paakalde Loyaliteten hos dette Blad, vilde Sagen for alle dem, der er Modstandere af Salget, have staaet haabløst, saa vilde man kunne have ventet, at Salget var blevet gennemført i begge Ting uden stor Opposition. Men Ministeren gaar hen og gør det modsatte. Og med den flotte Motivering, som han her har anført, siger han til denne „Fyr“, der er nysgerrig, og som han ikke kan blive fri for, dette: „Nej, der har ingen Forhandlinger været, vi har aldrig forhandlet, og der forhandles heller ikke nu“. Det er et højst uheldigt Greb, Ministeren der gjorde, og Udenrigsministeren senere efterlignede. Det er underligt, at netop de to Ministre, der i den offentlige Mening staa som de kløgtigste Hoveder i Ministeriet, er kommet til at gøre noget, de selv maa ind-

rømme, og alle maa indrømme, hvordan de end ellers ser paa Sagen, er en overmaade stor Fejl, noget, som har rejst det, som en æret Taler med Rette kaldte en Hvirvelstorm.

Den højtærede Finansminister forstod ikke, hvorfor denne Storm har rejst sig. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) i, at Vælgerne vil forstaa det. Det kan være, at det er en kras, en plump Opfattelse, men der hersker nu en Gang blandt Vælgerne den Overbevisning, at det ikke er tilladeligt at bruge bevidst Løgn i en offentlig politisk Forhandling. Det er ikke tilladt nogen i et Ministerium, der sidder paa Vælgernes Tillid, at bruge Løgnerne overfor disse Vælgere eller overfor Rigsdagen. Hvordan man skal bære sig ad, maa man selv finde ud af. Noget uldent, som Ministeren talte om, har jeg ikke ønsket, han skulde bruge. Jeg har givet Anvisning paa to Ting, der ikke var uldne, og som han kunde have brugt overfor „Nationaltidende“, men det har han ikke gjort. Han har brugt det, han ikke maatte benytte, ikke for Bladets Skyld i og for sig, men fordi det var det Talerør, hvorigennem først den danske Befolkning og derpaa Udlandet fik Besked. Men det har han alligevel gjort, og derved er der skabt den Situation, der nu foreligger. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Thisted i, at den bevidste Løgn er utilstedelig baade i al Almindelighed og særlig i det politiske Liv og allermest mellem Ministeriet og Grundlaget for Ministeriets Eksistens, det Vælgerfolk, som man i demokratiske Kredse taler om i saa høje Toner, og som Ministeriet derfor ikke har Lov til paa den Maade at føre bag Lyset.

Jeg har Grund til at sige dette, ikke alene fordi jeg har skrevet det i Blade, men fordi jeg hører til et Parti, der har vist Ministeriet en Tillid, som Ministeriet selv har anerkendt, og som har været af den Beskaffenhed, at Ministeriet ikke har noget at bebrejde os. Vi har vist Ministeriet den Tillid, som det var vor Pligt og Skyldighed at vise, og vi havde derfor Ret til at forlange noget tilsvarende af Ministeriet. Jeg har nylig læst i en Avis, at et Blad, som jeg ellers ikke kender og ikke læser, har udtalt, at nu kan vi paa kon-